

Norske Piger som Meierilæringer i Danmark.

Sandsen for en vellebet Meieridrift er i Løbet af det sidste Marti trængt frem med Kraft overalt her i Landet. Naar den desuagtet endnu saa ofte røgtes paa den gamle, forsømmende og flette Maade, saa ligger Grunden hertil for en stor Del i Manglen paa velindøvede Kræfter. Det Kongl. Landhusholdningselskab har ved at søge Pladser aabne ved nogle af de bedste Meierier for unge Piger, ved disses paafølgende Virksomhed dels som Mejerster, dels som Bondkoner, bidraget meget til at sprede en for Landets materielle Udvikling nyttig Indsigt. Allerede nu have vi saa stor Stof af fortrinlige Meierier, at det i Reglen ikke længer vil være vanskeligt at finde Leilighed til at lære for dem, der virkelig ønske det, og derved er en af de største Vanskeligheder for en raft og almindelig Forbedring af Meierivæsenet ryddet af Veien.

En ung Landmand fra Norge, Hrr. E. R. Aubert, der i et Par Aar har opholdt sig her i Danmark, og som ikke blot har faaet Die for en rationel Meieridrifts store Betydning, men ogsaa for dens store Vanskelighed, har indseet, hvor meget mere vanskeligt det vilde være at skaffe den almindeligere Udbredelse i Norge, hvor de første Plantestoler for den, nemlig større Meierier, ere sjældne; og han har derfor havt den heldige Ide at faae en Del Gaardmændsbøttre fra Norge til at rejse herved i det nævnte Siemed. Efter at have erholdt Tilsagn fra 11 af de bedste Meierier i Sylland om at ville modtage saadanne norske Meierilæringer i 2 Aar uden nogen

Godtgjørelse, henvendte han sig i Foraaret til „Selskabet for Norges Vel“, for at bede om dets Medvirken ved Valget og Medsendelsen af Pigerne; dette Selskab, der saa mægtigt bidrager til Fremme af enhver Sag, der kan tjene Fædrelandet, greb strax Sagen med Iver og udsendte Opfordringer til at mælde sig. Der mældte sig langt flere, end der habdes Pladser til, hvorved Bestyrelsen af „Selskabet for Norges Vel“ blev sat i Stand til at vælge mellem de Mældte; der blev da fortrinnsvis valgt velstaaende hæderlige Gaardmænds-Døttre, dels fordi Pigerne i 2 Aar skulle holde sig selv med Alt uden Bolig og Kost, dels fordi disse som vorbende Gaardmandskoner vilde blive de heldigste Lærere for andre Piger i Norge, og dels for at Norge kunde have Tre af disse sine Døttre, som det saaledes for første Gang sendte ud af Riget. Pigerne afgave en skriftlig Forpligtelse til at ville være som Meieripiger i 2 Aar i den Egn, hvor de kom; det første Aar skulle de deltage i Malkningen, Bøtternes og Spandenens Rengjøren, Opvaskningen o. lgn.; i det andet Aar skulle de være med ved Skumningen, Kjærningen og Smørrets Behandling.

D. 25 Oktober affeilede saaledes 11 norske Piger herned fra Kristiania, hvorhen Slægt og Venner havde fulgt dem; ved Afskeden besluttede Faderen til een af Pigerne, Bonden Jens Furubjerget fra Hammar, uopfordret af Selskabet for Norges Vel sig til at ledsage dem herned. Sammen med Hrr. Aubert besøgte han de fleste af de Steder, hvor Pigerne vare blevne anbragte; disse havde dels faaet eget Værelse, dels sammen med Meiersterne, kun et Par Steder sammen med de andre Piger; de fleste af dem spiste sammen med Familien.

Det er et smukt Bevis paa Friskhed og Tillidsfuldhed, der her er givet, idet saamange velhavende flinke norske Bønderpiger for saa lang Tid have givet Afkald paa Hjemmet med alle dets Goder, for her at blive dygtiggjorte i en saa vigtig Husgjerning, og det er at haabe, at en Sag, der fra alle Sider har fundet saa megen Smøbekommen, vil føre til Held og Glæde for alle Vedkommende.